



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Mgr. M. B.**

zastoupený JUDr. Beatou Kolcunovou, advokátkou
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 807/64

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022 č.j. MHMP 498190/2022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ze dne 4. 3. 2022 č.j. UMCP21/003536/2022/KT/Bar (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), které vydal Úřad městské části Praha 21 (dále jen „povinný subjekt“).
2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 5. 1. 2022 žádost o poskytnutí informace týkající se poskytnutí písemností ze spisového materiálu vedeného pod sp. zn. UMCP21/20344/ 2021SÚ/Cer (dále jen „žádost“). V žádosti požádal o: „*zaslání přesně označeného okruhu písemností z předmětného spisového materiálu, konkrétně a) všech námitek*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a připomínek, které k záměru stavby zaslaly jednotlivé subjekty, a b) všech závazných stanovisek tzv. dotčených orgánů k záměru.“

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že povinný subjekt se s danou věcí správně vypořádal, pakliže uzavřel, že požadovat informace, na které má účastník řízení nárok nahlížením do spisu dle § 38 správního řádu, je v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Žalovaný dodal, že toto je přesně definováno v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. V poznámce pod čarou sice není uveden správní řád, ale ze slova například se dovozuje, že se nejedná o taxativní, ale demonstrativní výčet právních předpisů umožňujících účastníkům řízení nahlížet do spisů. Dále odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 38/18, který ve věci žádosti o spis nebo část spisu definoval přístup nahlížení do spisu dle správního řádu jako zvláštního zákona vůči informačnímu zákonu, a to i pokud jde o osoby, které nejsou účastníky správního řízení. Není přitom rozhodné, že nahlížení do spisu je náročnější, nebo zda se subjekt domnívá, že by kritéria § 38 správního řádu nesplnil. Klíčové je to, že právo na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) v tomto případě provádí § 38 správního řádu, a pomocí jeho aplikace je tedy třeba se domoci práva na informace. I pokud se žádost týká nikoli kompletního spisu, ale „jen“ jeho podstatné části, stále jde obsahově o nahlížení do spisu a míru konkrétnosti označení v žádosti požadovaných dokumentů již není třeba zkoumat.
4. Žalovaný rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012 č.j. 7 Ans 18/2012-23 a ze dne 11. 8. 2009 č.j. 1 As 51/2009-106. Uzavřel, že byly splněny všechny podmínky pro odmítnutí žádosti, neboť žalobce je v postavení účastníka řízení, což mu nebrání pořídit si potřebná vyjádření postupem podle § 38 správního řádu jako zákona speciálního ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. Otázka „podstatná část spisu“ není pro postup podle § 38 správního řádu rozhodující, neboť v daném případě je postavení žadatele o informaci podřízeno jinému zákonu, než na základě kterého je informace po povinném subjektu požadována. Závěrem žalovaný dodal, že žalobce měl ve smyslu § 38 odst. 4 správního řádu právo činit si výpisy a právo na to, aby mu správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, tohoto práva však nevyužil.
5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí uplatnil žalobce dva námitkové okruhy. V prvním namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný rozhodl s odkazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., přestože toto ustanovení nemělo být v předmětné věci použito. Právní názor žalovaného, že žalobce nemůže využívat žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., ve vztahu ke správnímu řízení, jehož je účastníkem, je dle žalobce v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, například s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006 č.j. 8 As 34/2005-76 či na něj navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020 č.j. 8 As 51/2019-39. Nemožnost takového závěru a použití § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., vychází i ze samotné Listiny ve spojení se zákonem č. 106/1999 Sb., jakožto jednoho z právních předpisů, který právo na informace podle čl. 17 Listiny provádí. Právo na informace není absolutní, nicméně jediným ustanovením, které bylo pro odmítnutí žádosti žalobce použito, bylo ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Žádný další důvod odepření informace použit nebyl, ačkoliv zákon č. 106/1999 Sb., konkrétní důvody dalšího omezení práva na informace blíže rozvádí. Uvedené ustanovení vylučující použitelnost zákona č. 106/1999 Sb., je značně

neurčité a jeho aplikace na správní řád je žalovaným pouze dovozována. Vzhledem k obecnosti a neurčitosti takového ustanovení nejde hovořit o tom, že je dodržen čl. 4 odst. 2 Listiny. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavební řádu ani správní řád samotný není v dotčeném ustanovení výslovně uveden, a proto nelze v souladu s limity materiálního právního státu právo na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve vztahu k těmto zákonům neaplikovat.

6. Nahlížení do spisu nadto, přes zdánlivě obdobný obsah, neřeší stejné situace jako žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. V určitých momentech se sice tyto instituty mohou částečně překrývat, ale jejich účel a provedení je zcela odlišné, čemuž odpovídá i zdánlivě nepodstatná záležitost, jakou je například rozdíl v povaze a výši poplatku za poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., na straně jedné, a správního poplatku v případě pořizování kopie spisu na straně druhé. Bylo by zcela neproporcionální a svou povahou diskriminační, pokud by jednomu žadateli (neúčastníkovi řízení) byla elektronickou cestou zaslána požadovaná informace, zatímco druhý žadatel o totožné informace (účastník řízení) by byl odkázán na nutnost osobně se dostavit do sídla správního orgánu, byť i desítky či stovky kilometrů daleko, a následně byl nucen hradit v případě porřízení zcela totožné kopie několikastránkové listiny na elektronický nosič poplatek za každý jednotlivý list podle sazebníku správních poplatků, tedy v částce mnohonásobně vyšší, která na rozdíl od hrazení nákladů podle zákona č. 106/1999 Sb., neodpovídá skutečné výši vynaložených nákladů.
7. Kromě výše uvedené nezákonnosti žalobce dále namítl, že žalovaný nedodržel obecné zásady správního práva, zejména nerespektoval oprávněný zájem osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýkala (§ 2 odst. 3 správního řádu), nedbal, aby rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem (zde s obecným a zaručeným právem veřejnosti na informace) a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný nijak nekonal při proklamované součinnosti žalobce ve věci případného zpřesnění žádosti za účelem alespoň částečného vyhovění žádosti (§ 4 odst. 1 ve spojení s § 5 a § 6 odst. 2 správního řádu). Samostatnou kapitolou je dle žalobce porušení zásady rychlosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu, což není předmětem žaloby, ale svědčí o vztahu žalovaného k dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že povinný subjekt v žádném ze svých rozhodnutí nekonstatoval, že požadovat informace, na které má nárok účastník řízení nahlížením do spisu dle § 38 správního řádu, je v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. Naopak vždy uved, že *„si je vědom toho, že žadatel, byť je účastníkem předmětného stavebního řízení, je oprávněn vymezenou část spisu žádat i prostřednictvím InfZ a nevyužít tak svého práva ve smyslu § 38 správního řádu. Musí se však jednat pouze o vymezenou část spisu, nikoli o spis celý nebo o jeho podstatnou část.“* Právě na tomto přesvědčení, že je vyžadována „podstatná část spisu“, bylo odmítnutí ze strany povinného subjektu založeno a k tomuto důvodu odmítnutí posléze směřovalo žalobcovo odvolání. Žalovaný se však namítaným důvodem odmítnutí žádosti nikterak nezabýval. V napadeném rozhodnutí citoval judikaturu, která na předmětnou věc nikterak nedopadá (příkladem je judikatura týkající se žádosti o celý spisový materiál prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb., či snaha o obejít speciální úpravy, která nedovoluje žadateli nahlédnout do spisu) a naopak svědčí

proti závěrům žalovaného. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout, případně odmítnout podle § 68 písm. a) s.ř.s. S odkazem na § 22 zákona č. 106/1999 Sb., uvedl, že žalobce se měl obrátit na Úřad pro ochranu osobních údajů. Vyzdvihl, že žalobce je účastníkem správního řízení a má neomezený přístup do správního spisu podle § 38 odst. 1 správního řádu. Pokud tedy žádal o zaslání kopie celého spisu, jedná se podle obsahu o žádost o nahlédnutí do spisu podle § 38 správního řádu, a je proto třeba postupovat v režimu tohoto ustanovení jakožto zvláštní úpravy ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Svou argumentaci žalovaný podpořil odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 107/2004-48, sp. zn. 10 As 118/2018, sp. zn. 7 Ans 18/2012 a sp. zn. 8 As 51/2019. Z ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., žalovaný dovozuje, že žadatel si nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi. Je-li žádost o informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že žadatel chce získat kopie celého spisu či jeho podstatné části, musí věc řešit cestou žádosti podle § 38 správního řádu a nikoliv cestou žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.
10. K ústnímu jednání před soudem, které se konalo 17. 10. 2023, se bez udání důvodů nedostavil žalovaný, jemuž bylo předvolání k jednání doručeno dne 22. 9. 2023 a soud proto jednal v jeho nepřítomnosti. Žalobce při jednání nejprve k výzvě soudu upřesnil, že předmětem žaloby je rozhodnutí označené datem 21. 3. 2022. V této souvislosti uvedl, že za datum vydání napadeného rozhodnutí považuje datum jeho faktického vypravení, tj. datum 26. 4. 2022, s tím, že ze strany žalovaného došlo k antedatování této písemnosti. Právní zástupce žalobce dále odkázal na žalobní námitky a navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
11. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
12. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., *zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*
13. Podle § 38 odst. 1 správního řádu *účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.*
14. Podle § 38 odst. 2 správního řádu *jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.*
15. Podle § 38 odst. 4 správního řádu *s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*
16. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Úvodem soud konstatuje, že žaloba je přípustná, neboť není dán důvod pro její odmítnutí podle § 68 písm. a) s.ř.s., jak tvrdí žalovaný. Provedení přezkumného řízení ve smyslu § 16b zákona č. 106/1999 Sb., nepředstavuje povinné vyčerpání řádných opravných prostředků podle § 68 písm. a) s.ř.s. Pojmovou náležitostí řádného opravného prostředku je, že jej lze podat proti nepravomocnému rozhodnutí. Přezkumné řízení však představuje dozorčí prostředek k nápravě nezákonných pravomocných rozhodnutí, přičemž jde o postup z moci úřední, k němuž může dát účastník řízení pouze podnět.
18. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nezákonnou aplikaci, resp. nezákonný výklad ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Uvedl, že právní názor žalovaného je v rozporu s judikaturou správních soudů, přičemž akcentoval význam práva na informace, které je garantováno čl. 17 Listiny. Soud s touto žalobní argumentací nesouhlasí. Předně je třeba zdůraznit, že judikatura správních soudů i Ústavního soudu považuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu za speciální úpravu poskytování informací vůči zákonu č. 106/1999 Sb. (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017 č.j. 3 As 193/2014-37, náleží Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 38/18 či usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2023 sp. zn. II. ÚS 802/23). Obdobně v souladu s uvedenou judikaturou i odborná literatura konstatuje, že *„Institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je zvláštní právní úpravou vůči informačním zákonům. Přestože nahlížení do spisu slouží též k získávání informací, jeho podstata a podmínky jsou jiné než obecný přístup k informacím povinných subjektů. Toto právo svědčí pouze účastníkům konkrétních řízení a osobám s právním zájmem nebo jiným vážným důvodem na nahlížení do spisu. Obsahem tohoto práva je fyzický a v zásadě neomezovaný přístup k originálu správního spisu a s tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Jeho podstatou je vztah 'nahlížitelle' k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Neupravuje, a tím méně pak omezuje, možnosti obecného poskytování informací podle informačních zákonů“* (in Kadečka, S., Kliková, A., eds.: Nový správní řád a místní samospráva, Brno: Masarykova univerzita, 2006, s. 198 – 215; podtržení doplněno soudem). K aplikaci a výkladu ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., v konkrétních případech Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2018 č.j. 7 As 124/2017-21 konstatoval, že *„pomocná poznámka pod čarou jako příklad takového zvláštního zákona uvádí zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), dnes nahrazený katastrálním zákonem č. 256/2013 Sb. Vedle již zmiňovaných zákonů uváděných příkladem v poznámce pod čarou přiznala judikatura povahu zvláštní komplexní úpravy poskytování informací mimo jiné i úpravě nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 – 100, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 – 78, nebo ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 As 7/2012 – 56).“* V intencích uplatněné žalobní námitky soud považuje za potřebné dodat, že poznámka pod čarou sice nemá normativní charakter, může však sloužit jako určité vodítko při interpretaci právní normy. Zároveň je nutno reflektovat, že výčet zákonů, které jsou jmenovitě uvedeny v poznámce pod čarou k ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je demonstrativní, a dává tak pouze příklady zákonů, které zvláštní úpravy obsahují, aniž by jejich okruh uzavíral (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014 č.j. 7 As 61/2013-40). S ohledem na výše uvedené je nedůvodná dílčí námitka, že žalovaný nemohl

v projednávané věci postupovat podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a odepřít poskytnutí žalobcem požadované informace.

19. Nosné ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., není neurčité, jak žalobce tvrdí. Jeho podstatou je vymezení působnosti zákona č. 106/1999 Sb., jakožto obecné normy provádějící právo na informace podle č. 17 Listiny. Je přitom zřejmé, že (komplexní) zvláštní úprava poskytování informací v určité oblasti může být zákonodárcem zakotvena teprve v budoucnu, neboli *lex generalis*, tj. zákon č. 106/1999 Sb., nemůže objektivně, tedy zejména *pro futuro*, explicitně vyjmenovat všechny zákony, jež budou obsahovat samostatnou a úplnou úpravu poskytování informací. Vyloučení aplikace zákona č. 106/1999 Sb., bude proto vždy záviset na posouzení právního režimu, pod který je třeba danou situaci subsumovat.
20. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že právní názor žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí je v rozporu s judikaturou správních soudů. Jak již soud konstatoval výše, institut nahlížení do spisu upravený v § 38 správního řádu je právním instrumentem, prostřednictvím něhož se realizuje právo na informace ve smyslu čl. 17 Listiny, a postup podle zákona č. 106/1999 Sb., je tak vyloučen. Na tomto místě soud považuje za potřebné zdůraznit, že postavení žalobce coby účastníka správního řízení, v němž je veden správní spis obsahující požadované listiny, nebylo ze strany žalobce jakkoli rozporováno, resp. žalobce tuto základní skutečnost v průběhu řízení o jeho žádosti o poskytnutí informace ani v žalobních námitkách nenapadal. Odkazuje-li v žalobě na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006 č.j. 8 As 34/2005-76 či ze dne 24. 9. 2020 č.j. 8 As 51/2019-39, zjevně přehlíží, že závěry vyslovené v uvedených rozhodnutích se týkaly situací, kdy žádost o informaci podával subjekt, který neměl postavení osoby, již svědčí právo nahlížet do spisu ve smyslu § 38 odst. 1 a 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud vyložil, že institut nahlížení do spisu nebrání osobě, které právo nahlížet do spisu nesvědčí, aby získala informace ze správního spisu, pokud požádá o konkrétní informaci (konkrétně označený dokument či dokumenty) z tohoto spisu. Nemůže však žádat o kompletní spis, resp. jeho podstatnou část, neboť v takovém případě jde obsahově stále o nahlížení do spisu, a kdy tak není třeba zkoumat míru konkrétnosti označení v žádosti požadovaných dokumentů (k viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020 č.j. 8 As 51/2019-39).
21. Důvodem pro vyhovění žádosti nemůže být ani žalobcem namítaný rozdíl v povaze a výši poplatku za poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., a správního poplatku v případě pořizování kopie spisu. Ze shora předestřených výkladových východisek plyne, že nahlížení do spisu je v § 38 správního řádu upraveno komplexně, a tudíž při aplikaci § 38 správního řádu nelze postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb. Jakékoli úvahy o údajné neproporcionálnosti či diskriminační povaze poskytování informací prostřednictvím realizace práva nahlížet do spisu podle § 38 správního řádu nejsou proto relevantní. Nicméně je třeba dodat, že i podle zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně podle § 17 odst. 1 tohoto zákona jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádné vyhledání informací. Žalobce se tedy mylí, tvrdí-li, že žadatel o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., je co do nákladů na získání

požadovaných informací ve výhodnější pozici než účastník správního řízení, resp. osoba, které svědčí právo nahlížet do spisu podle § 38 správního řádu.

22. Dílčí subnámitku, že žalovaný nerespektoval oprávněný zájem žalobce a nedbal, aby rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, žalobce ponechal jen v rovině obecného konstatování bez uvedení konkrétních okolností, v nichž nedodržení obecných zásad správního práva žalovaným spatřuje. Úkolem soudu však není za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní argumentaci (k tomu viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2021 č.j. 8 Ao 3/2021-73 a ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78), a na takto nekonkrétně koncipovanou námitku proto nelze vejít, resp. nelze se jí jakkoli věcně zabývat.
23. Žalovaný oprávněně dospěl k závěru, že aplikace zákona č. 106/1999 Sb., je v daném případě vyloučena, a tudíž nebyl povinen vyzývat žalobce ke zpřesnění jeho žádosti, jak žalobce rovněž namítl.
24. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda žalobce uplatnil požadavek na podstatnou část spisu, resp. že se vůbec o výklad tohoto pojmu ani nepokusil. Soudu nezbývá než zopakovat, že žalovaný nemohl postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb., a tedy v intencích shora uvedené judikatury správních soudů posuzovat míru konkretizace žalobcem požadovaných informací. Žalobce jako účastník správního řízení může využít svého práva nahlédnout do správního spisu a seznámit se s obsahem požadovaných dokumentů, případně požádat o pořízení kopií těchto dokumentů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela správně uzavřel, že otázka „podstatná část spisu“ není pro postup podle § 38 správního řádu rozhodující, neboť postavení žalobce je podřízeno jinému zákonu, než je ten, na jehož základě žalobce požaduje po povinném subjektu poskytnutí informací ze správního spisu. Na tomto závěru soud neshledává nic vnitřně rozporného či zmatečného. Soud dodává, že prvoinstanční rozhodnutí tvoří s rozhodnutím nadřízeného orgánu (napadeným rozhodnutím) jeden celek, a žalovaný proto může korigovat právní argumentaci povinného subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č.j. 6 Ads 134/2012-47).
25. Soud při jednání zamítl návrh žalobce na provedení důkazu listinou ze dne 28. 4. 2022 týkající se stanoviska žalovaného k žádosti o provedení opatření proti nečinnosti, neboť obsahem této listiny nejsou skutečnosti, které by měly význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce ostatně ani věcnou souvislost tohoto důkazu se žalobní argumentací neuvedl. V žalobě naopak výslovně uvedl, že porušení zásady rychlosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu, kterého se měl žalovaný dopustit, není předmětem žaloby.
26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu